

Оскар Уайльд

Як важливо бути серйозним

Переказ

Дія комедії відбувається в лондонській квартирі молодого джентльмена Алджернона Монкріфа, вихідця з аристократичного сімейства, і в маєтку його нерозлучного друга Джека Уордінга в Вултоні, графство Хартфордшир.

Нудьгуючий Алджернон, очікуючи до чаю свою тітку леді Брекнел з чарівною дочкою Гвендолін, обмінюється ледачими репліками зі своїм лакеєм Лейн, не меншим гедоністом і любителем пофілософствувати. Несподівано його самота переривається появою його давнього приятеля і постійного опонента-суперника у всіх починаннях, світового судді і власника великого сільського маєтку Джека Уордінга. Скоро з'ясовується, що, переситившись світськими і службовими обов'язками, обидва розігрують перед оточуючими одну і ту ж гру, тільки називають її по-різному: Джек, намагаючись вирватися від домашніх, заявляє, що їде «до свого молодшого брата Ернеста, який живе в Олбені і раз у раз потрапляє в страшні пригоди»; Алджернон же в аналогічних випадках посилається на «вічно хворого містера Бенбері, для того щоб відвідувати

його в селі, коли заманеться». Обидва — невинуваті себелюбці і усвідомлюють це, що нітрохи не заважає їм при потребі звинувачувати один одного у безвідповідальності та інфантильності.

«Тільки родичі і кредитори дзвонять так по-вагнерівськи», — висловлюється Алджернон про дам, що прийшли відвідати його. Користуючись нагодою, Джек переводить розмову на матримоніальні теми: він давно закоханий в Гвендолін, але ніяк не наважиться освідчитись дівчині в своїх почуттях. Алджернон, що відрізняється відмінним апетитом і настільки ж незнищеною схильністю до любовних інтрижок, опікує свою кухню, намагається зображати ображену чесноту; але тут в справу вступає незворушно-балакуча леді Брекнел, що спить і бачить його женихом своєї доньки (та, наділена незвичайним практицизмом і здоровим глуздом, вже встигла дати м-ру Уордінгу попередню згоду, додавши, що мрією її життя було вийти заміж за людину на ім'я Ернест: «В цьому імені є щось, що вселяє абсолютну довіру») справжній допит з акцентом на його добробут. Все йде благополучно, поки мова не заходить про родовід світового судді. Той не без збентеження зізнається, що є найдою, вихованим жалісливим сквайром, яка його виявила... в саквояжі, забутому в камері зберігання на лондонському вокзалі Вікторія.